

Український ФУТБОЛ

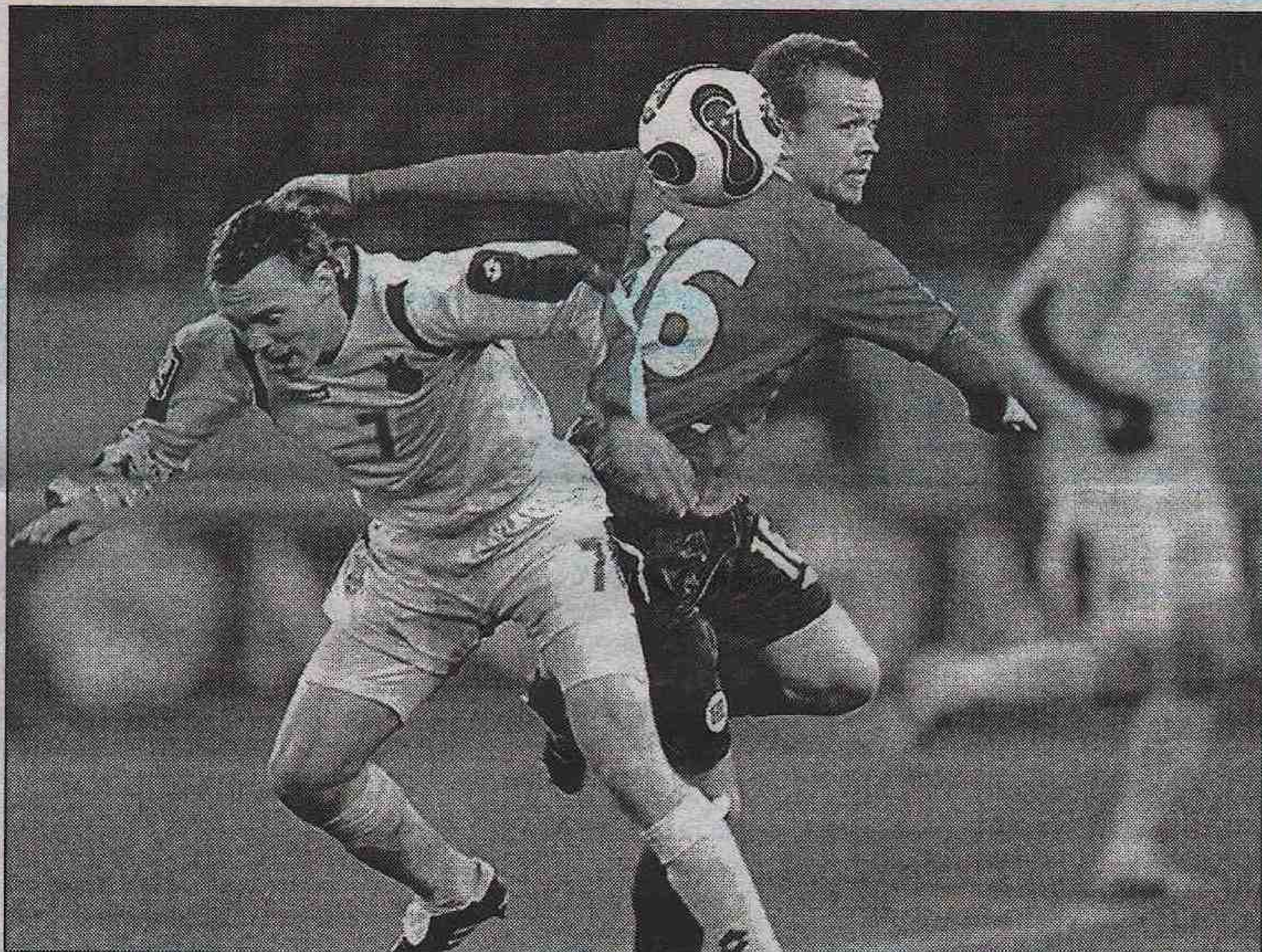

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

Четвер, 12 лютого 2009 року • № 20 (2119) • Ціна вільна

ЗЛИВА ГОЛІВ

НА ТЛІ ГЛЯДАЦЬКОЇ ІНДИФЕРЕНТНОСТІ

Ну що тут скажеш, хотів провести експеримент. Розмовляючи з хлопцями на роботі, зауважив: а що, друзі, може, мені написати лірику про матч ще до його початку? В тому плані, що збірна знову провела блідий матч, який залишив більше запитань, аніж дав відповідей. Що не тих випустив Михайличенко, що от можна було дати пограти тому, тому і цьому – третьому-десятому, що тренер на містку тримався якось невпевнено, і, взагалі, за Блохіна все було набагато крутіше. Що, можливо, Україні потрібен Маркевич. І бла-бла-бла.

От подзвонив я Маркевичу перед матчем і поспілкувався з приводу персони Михайличенка, як він рік зі збірною провів, і нічого поганого не почув – Мирон Богданович вважає кандидатуру Олексія Олександровича цілком прийнятною, більше того, він вважає, що тренер робить все правильно. Та й насправді – чим ця збірна гірша за "блохінську"? Ми ще не програли у відбірковому циклі жодного разу, а гри в нас і не було ніколи. Останній матч, який пригадується, то ще за Сабо проти Росії в Києві — 3:2. І сміх, і гріх.

А тепер пограли у відкритий футбол... І що у вас менше нарікань? Тепер вам, мабуть, не зрозуміло, чого ми так неуважно діємо в захисті. А як же – міцну Словаччину під кінець міжсезоння ми просто "вбивати" маємо новою командою. Якось набридло слухати нарікання і бруд весь цей. Виграє збірна – у нас хороша збірна, і нехай хтось і хоче, щоб вона грала, як Бразилія. От Анатолій Заяєв, наприклад, у спілкуванні з вашим покірним слугою сказав, що не бачить перепон, аби Україна стала другою Бразилією, – треба тільки розвивати дитячий футбол і знаходити людей, які могли б відкривати нових Шевченків. А форма в нас і так схожа... До речі, Анатолій Миколайович теж нічого проти Михайличенка не має, навпаки, каже, що саме ця людина заслужила місце тренера збірної. І має рацію – для того, щоб тренувати клуб, треба просто бути хорошим фахівцем, а для збірної потрібна харизма, патріотизм і ще багато чого...

Склад збірної здався більш ніж експериментальним, причому ці експерименти були не завжди зрозумілими. Але ж скільки людей, стільки й думок. Було зрозуміло, що Олексій Михайличенко все ще розраховує на Олександра Шовковського. Важко сказати, чи виправдано. Отримав Шовковський два м'ячі, але в жодному винен не був. Звичайно, можна шукати його провину в другому м'ячі — не вийшов на перехоплення, не підказав захисникам. Але це все так, із розряду відносних звинувачень. Та не виручає Сашо, вже давно не виручає. А Богуш виручає – от вам і різниця. Але травмований Богуш, і у ветерана, живої легенди воротарського цеху нашої країни, з'явився шанс. Хто б міг подумати, що колись йому буде потрібен шанс?..

Див. 2 стор.

U-21

ВИРІШАЛЬНІ СТАНДАРТИ

Туреччина — Україна — 1:2.
Україна: Каніболоцький, Селін, Родина, Ракицький, Григорик (Фартушняк, 60), Степаненко, Чеснаков, Морозюк, Зозуля, Васін, Коноплянка.
Голи: Ілдирим Іркан (29) — Коноплянка (25), Васін (69).

У вівторок молодіжна збірна України, котру очолює Павло Яковенко, провела в турецькому місті Ізмір два контрольні матчі проти місцевих однолітків. У першому — українці здобули нічию (про це ми повідомляли в минулому номері "УФ"), а другий — виступаючи умовно основним складом, виграли з мінімальним рахунком.

У другому матчі турецька та українська "молодіжки" зустрічались у складах, які, за великим рахунком, можна називати наближеними до основних. З-поміж дебютантів нашої збірної у звітному поєдинку з'явився лише динамівець Вадим Родина. Початковий відтинок гри залишився за гостями, котрі досить активно тиснули на редути суперників. На 25-й хвилині пресинг українців втілилися в перший гол зустрічі: це дніпропетровець Євген Коноплянка блискуче виконав штрафний удар метрів з двадцяти п'яти! Утім, як і в першій зустрічі, "синьо-жовті" не довго тішились перевагою. Вже за чотири хвилини Їлдирим Іркан поцілив у сітку воріт Антона Каніболоцького з далекої відстані.

Надалі українці загалом мали невелику перевагу, однак атаки турків видавалися дещо гострішими. У одному з епізодів лише неабияка реакція Каніболоцього завадила нашим суперникам забити. Утім, в середині другого тайму українці знову вийшли вперед — і знову у нагоді став стандарт у виконанні Коноплянки. Після його потужного удару воротар спочатку невдало відбив м'яча, потім, намагаючись вибити його, ненароком відпасував на Дениса Васіна, котрий переправив м'яча у сітку. До фінального свистка підопічні Павла Яковенка, звісно, більше уваги приділяли захисту власних воріт. Одного разу Андрій Фартушняк навіть мусив вибивати м'яча з порожніх воріт. Урешті-решт, "синьо-жовті" довели справу до переможного кінця.

МИЛЕВСЬКИЙ — МИТЕЦЬ!

Україна — Словаччина — 3:2 (1:1).
10 лютого. 19.00. Кіпр. "Лімасол".
Суддя: П.Кайліс (Кіпр).
Україна: Шовковський, Несмачний, Михалик, Чигринський, Мандзюк (Пашаєв, 46), Валяєв (Тимощук, 77), Ротань, Алієв, Кравченко (Калиниченко, 77), Милевський, Селезньов (Гоменюк, 66). ***Запасні:*** Худжамов, Русол, Шевчук. Тренер: ***Олексій Михайличенко.***
Словаччина: Сенецький, Шкртел, Пекарик (Штівар, 84), Дюриця, М.Чех, Штрба (Хамсик, 57), Пецалка (Куцка, 57), Козак (М.Петраш, 81), Обжера (Стох, 70), Шестак, Віттек. ***Запасні:*** Муха, П.Петраш. Тренер: ***Владимир Вайсс.***
Голи: Валяєв (9), Селезньов (46), Милевський (83, з пенальті) — Віттек (44), Хамсик (69).
Попередження: Кравченко (56), Чигринський (68).

Радість перемоги.

Гол Милевського.

Закінчення. Початок на 1 стор.

Стосовно захисту сказати можна небагато. Центр, швидше за все, так і має виглядати. Принаймні, я ніяких контраргументів щодо цієї пари знайти не можу. Несмачний — ліворуч, ну то й що, а хіба в нас є хтось інший? А от праворуч Михайличенко пробував – шукаємо ми нового Лужного, а Романович сидить собі на тренерській лаві київського "Динамо" і дивиться, як Бетао не пускає в основу Допілку. Бо сильніший за Допілку і талантом, і технікою. І сумно, мабуть, стає Романовичу. От і ми посумуємо. Але не дуже сильно, бо Мандзюк цього разу дав задуматися: а може, бути в нас хорошому правому крайку? Віталій був на полі одним з найкращих. А от в опорній зоні могло набагато краще, але буде краще – дали просто трохи Анатолію Тимощуку відпочити. В нього зараз свої німецькі проблеми. А всі чотири півзахисники не можуть грати виключно на руйнування. От Валяєв — наче опорний півзахисник, а діє часто й на атаку, втрачає зону, через що не раз змушував відпрацьовувати в обороні Руслана Ротаня. А від нього попереду користі значно більше.

Алієв, Кравченко – хороші футболісти, нормальний рівень гри. От знаєте, коли отримуєте від "Гадзетта делло спорт" 6,5 балів. Хто слідкує за серією "А", мене зрозуміє, (а хто не слідкує), поясню: за 10-бальною шкалою цей бал італійці ставлять футболістам, які зіграли на своєму належному рівні, але нічим особливим не відзначилися. І напад наш, нарешті, зіграв без нарікань – дуже сподобалася пара Милевський – Селезньов. Діяли, відчуваючи одне одного, – просто клас, і Шеви з Вороніним не так вже й не вистачало...

Декілька слів про нову форму збірної – я не модельєр, але дизайн мені до вподоби і здається набагато привабливішим – обтягуючі футболки, більш яскраві кольори, хіба що з цими синіми смужками можна було зробити щось більш монолітне. Та то вже таке – нехай естети крутять свої чуттєві носи.

А от безлад з Гімном зачепив. Кіпріоти словацький гімн увімкнули, аж гай шумів, а наш чомусь через технічні неполадки не грав. Ну хоч вболівальники поаплодували. Тепер до гри.

Сумбур перших хвилин – це річ уже звична. Міг Шкртел після навісної передачі перекинути Шовковського, але, по-перше, перекинув і ворота, а по-друге, не факт, що страж воріт "Динамо" не потягнув би. А майже одразу перший провал у словацькій обороні завершився забитим м'ячем – Олександр Алієв на ледь помітній паузі вивів на удар Сергія Валяєва, який, недовго думаючи, сильним низовим поцілив у дальній кут воріт, навіть трохи лизнувши стійку. Не язиком, а м'ячем... Проходить ще якихось десять хвилин не дуже веселої позиційної гри — і Валяєв може робити дубль, але його гарматний удар зльоту у рамку воріт не влучає.

Повільна комбінаційна гра навіює нудотний рефлекс, а постійні фоли вказують нам на нашу одвічну проблему – невміння реалізовувати стандарти, а також вміння з них пропускати.

Під кінець тайму важелі гри перейшли не на наш бік, і вже Шовковському доводилося вдало грати на виходах і справлятися з тренувальними ударами. Нічого, це йому на користь. А от прикрий гол під завершення тайму пропускати було не обов'язково – чому знову немає концентрації до останніх секунд? Вам ці граблі самим ще не набридли, шановні панове футболісти? Дали Роберту Віттеку прийняти м'яч у штрафному майданчику, дали його обробити, подумати і з-під двох центральних оборонців сильно вдарити у ближній кут. Але гол не воротарський – відстань і сила нівелювали можливість голкіпера хоч якось відреагувати на ситуацію, окрім того, аби просто витягти м'яч із сітки воріт.

Другий тайм розпочався з чудової атаки українців, ну просто пальчики оближеш. Милевський увійшов у штрафний майданчик на місце лівого інсайда, в своєму стилі стягнув на себе весь захист разом із голкіпером і, тонко відчувши межу офсайда, виконав ювелірний навіс на голову Селезньову, а там уже в порожні ворота влучати не так вже й важко.

Чому після того, як поведемо у рахунку, треба обов'язково клеїти дурня — я так і не зрозумів, але країна знову почала займатися цією цікавою справою. Мені здається, що дурнів із пап'є-маше вже на весь музей Будинку футболу вистачить. Де були захисники під час подачі кутового, чому ніхто не крив Марека Хамсика, бо він на заміну вийшов і не було у нього постійно прикріпленого опікуна?!

Хотілось Україні перемогти, помітно було, що це бажання було більшим, ніж у опонента, але ж перемогу нам намалювали. Артем Милевський відверто намалював пенальті, як Пєров свого часу свою відому картину "Мисливці на привалі". Пенальті сам "постраждалий" реалізував у своєму стилі, трохи підсікши м'яч трохи праворуч від центра.

Маємо п'ять м'ячів, але чи за грою така результативність? От і не знаю тепер, чи варто було розпочинати писати звіт ще до початку матчу... Я не розпочав... Я вірю...

Микита КРИЛОВ.

Олексій Михайличенко, головний тренер збірної України:

— Гра, на мій погляд, з нашого боку була досить непоганою. Спостерігалося певне взаєморозуміння, були показані пристойні швидкості, грамотні дії з тактичної точки зору. Звичайно, з огляду на те, що ми пропустили два м'ячі, можна констатувати, що без помилок не обійшлося. Проте, якщо проаналізувати хід самої гри, в нас було достатньо можливостей, аби задовго до фінального свистка забезпечити переможний рахунок.

— Як вам гра Ротаня?

— Я знаю Ротаня як універсального футболіста, який може зіграти в півзахисті і на краю, і опорним, і "під нападниками". Коли Руслан в оптимальній формі, він може продуктивно діяти на будь-якій позиції. Щодо сьогоднішнього матчу, то, дійсно, він повинен був активно допомагати Сергію Валяєву в руйнуванні атак, створювати насиченість в центрі поля, не допускати там свого роду розрідженості, адже Кравченко й Алієв схильні більше працювати на атаку. Хоча повинен зауважити, що динамівці, в свою чергу, теж достатньо попрацювали на оборону. Вони чудово розуміють, що в сучасному футболі на „чистих" м'ячах грати не можна, і потрібно бути однаково корисним як в атаці, так і в захисті.

U-16

ПЕРШИЙ ДВОБІЙ ЗА ГОЛЛАНДЦЯМИ

Голландія — Україна — 3:1.
Україна: Костюк, Губанов, Братков, Глушицький, Балан, Полюлях (Мирослін, 58), Шевцов (Тащі, 74), Лендєл (Багдасаров, 41), Калитвинцев (Покладок, 62), Чурко (Яковенко, 41), Луканюк (Козел, 68).
Голи: Бартелс (4, з пенальті), Классен (30), Плайсер (68) — Яковенко (50).

Підопічні Олександра Лисенка програли в Португалії перший з двох товариських матчів проти голландських однолітків. На початку поєдинку "помаранчеві" виглядали активніше і спромоглися невдовзі відкрити рахунок. Форвард "Аякса" Жіп Бартелс заробив пенальті і сам його реалізував. А наприкінці першого тайму ефектний удар вийшов у одноклубника Бартелса — Дейві Классена — 2:0.

Друга половина зустрічі розпочалася за іншим сценарієм. Команда Лисенка діяла агресивніше, увімкнула швидкості і, як наслідок, у голландському захисті стали виникати "пожежі". Під час однієї з атак найспритнішим у штрафному майданчику суперників виявився нападник київського "Арсенал" Юрій Яковенко, якому нарешті вдалося скоротити відставання. Попри кілька непоганих моментів, які створили наші юнаки, за час, що залишився, відзначитися вдруге їм не судилося. Натомість "помаранчеві" зусиллями представника "Фейєноорда" Елвіса Плайсера, під завісу матчу закріпили свою перевагу.

"Ця гра була дуже складною для нас, — зазначив після фінального свистка наставник переможців Руд Доктер. — Українська збірна добре підготовлена фізично, вона створила нам чимало проблем. До перерви ми діяли впевнено, однак потім, під тиском суперників, трохи занервували і припустилися кількох необов'язкових помилок. Сподіваюся, що нам вдасться досягти позитивного результату і в повторному поєдинку — 12 лютого, а задля цього важливо буде не дати українцям заволодіти ініціативою".

Динамо

Малхаз АСАТІАНІ: ДО ОПТИМАЛЬНИХ КОНДИЦІЙ НЕ ДОТЯГУЮ

Позавчора вранці в розташування "Динамо" прибув "новачок" — грузинський захисник Малхаз Асатіані. Після першого тренування на іспанському зборі кореспондент прес-служби поцікавився у Малхаза про подробиці його повторного приходу в "Динамо".

— Про зацікавленість в моїх послугах я дізнався з особистої розмови з Юрієм Сьоміним. Обговорили всі нюанси і підписали орендний контракт до кінця травня 2009 року.

— Вплинули на твоє бажання повернутися в клуб ті півроку, які ти провів в "Динамо"?

— Так, звичайно. Мені було дуже приємно працювати в настільки дружному колективі. З хлопцями достатньо швидко вдалося порозумітися, та і Юрій Павлович добре ознайомлений з моїми можливостями. Після закінчення попереднього терміну оренди я сам виявляв бажання продовжити його, але виникли певні проблеми. Зараз договір підписаний на вигідних для обох сторін умовах, і я радий, що знову є гравцем "Динамо".

— Ти приєднався до команди вже по ходу других підготовчих зборів. Підтримував десь форму до цього?

— Так, в Москві тренувався, але в основному в індивідуальному порядку. Відчуваю, що до оптимальних фізичних кондицій поки не дотягую, але є час, щоб надолужити втрачене.

— Після прибуття в розташування "Динамо" вже була розмова з Юрієм Сьоміним?

— Так, у нас була коротка розмова з Юрієм Павловичем. Головний тренер розраховує на мою допомогу, а я, у свою чергу, прагнутиму виправдати його надії.

Юрій ГРОМОВ.

Дніпро

Футболісти дніпропетровського "Дніпра", які нині ретельно готуються до весняної частини змагань у Туреччині, 10 лютого провели перший контрольний поєдинок. Дніпропетровці помірялись силами з чорногорським "Рударом", в якому на початку своєї кар'єри працював нинішній тренер воротарів "Дніпра" Йован Михайлович. Хоча підопічні Володимира Безсонова здебільшого володіли ініціативою і створювали біля воріт суперника більше голевих моментів, ніж чорногорці, останні були на висоті у плані їх реалізації. Тож гра завершилася перемогою "Рудара" — 0:2. Обидва голи забив гравець команди суперників Ранджеловіч. Рахунок було відкрито на 21-й хвилині матчу, після вдало реалізованого пенальті, а вдруге м'яч опинився у воротах через помилку в центрі поля Артура Карнози.

Дніпро: Кернозенко, Холек, Лисицький, Клімавічус, Сердюк, Канкава, Каверін, Шахов, Карноза, Кобахідзе (Феррейра, 57), Воробей (Бєлик, 57).

Нагадаємо, що в цій грі в складі дніпрян були відсутні 11 провідних виконавців, яких "Дніпро" делегував в різні збірні.

Наступний поєдинок вихованці Володимира Безсонова проведуть 12 лютого проти румунського клубу "Пандурія".

Олександр ПЕТРОВ.

Металург Д

Донецький "Металург" вирушив на завершальний навчально-тренувальний збір до Іспанії. Головний тренер Нікола Костов взяв на Піренеї 24 футболістів.

Воротарі: Дишленкович, Воробйов, Одольський.

Захисники: Чечер, Білозор, Зотов, Серхіо, Боавентура, Воловик, Данилов, Прийма.

Півзахисники: Фернандеш, Ткаченко, Аракелян, Димитров, Даниловський, Фабиньо, Макрідіс, Корітько, Лазич.

Нападники: Шищенко, Кінгслі, Ситник, Міщенко.

На цьому етапі підготовки до сезону донеччани проведуть три товариські матчі. 12 лютого суперником "Металурга" буде одна з кращих команд Данії — ФК "Копенгаген". 15 лютого "синьо-білі" змагатимуться з "Крильям Совєтов", а остання гра буде 18 лютого. Цього дня підопічні Костова поміряються силами з московським "Спартаком". 20 лютого донецький "Металург" повертається додому.

Динамо

Київське "Динамо" готує пропозицію про купівлю 28-річного захисника збірної Румунії та "Стяуа" Доріна Гояна. Український клуб готовий заплатити за трансфер 4 мільйони євро. Гравець зароблятиме 500 тисяч доларів на рік і отримає 200 тисяч доларів "підйомних". Румун має стати заміною сенегальцю Папе Діакате, який отримав важку травму. Гоян знаходився у полі зору "Динамо" ще рік тому, але тоді трансфер не відбувся через те, що клуби не змогли домовитися щодо фінансів.

Оборонець московського "Локомотива" Малхаз Асатіані, який відіграв першу частину сезону на правах оренди за "Динамо", продовжить виступати за київський клуб. Підписана угода про оренду 27-річного гравця до 31 травня цього року. Малхаз прямо з Москви вилетів до Іспанії, де у складі команди продовжує підготовку до другої частини сезону.

Не в останню чергу повернення Асатіані в "Динамо" пов'язане з травмою Папе Діакате. Сенегалець у контрольному матчі "Динамо" — "Рубін" (1:0) невдало вдарив по м'ячу, після чого лише за допомогою лікарів залишив поле. Судячи з усього, проблеми з коліном доведеться вирішувати хірургічним шляхом. 14-го лютого Папе вирушить до Бельгії, де в лікарні доктора Мартінса йому буде встановлений точний діагноз і, можливо, зроблена операція. За попередньою інформацією, відновлення футболіста може затягнутися на три-чотири місяці.

ФК Харків

ФК "Харків" вчора вирушив на свій завершальний міжсезонний збір. Місцем дислокації команди, як і на попередньому зборі, обрано ялтинський готель "Інтурист". "Харків" запланував провести три контрольні поєдинки. Вже відомо, що перший відбудеться 14-го лютого проти команди "Актобе" з Казахстану. Цей клуб — дійсний чемпіон своєї країни, а також володар Кубка і Суперкубка Казахстану-2008. До того ж, в січні цього року в Москві на Кубку чемпіонів країн СНД і Балтії "Актобе" дійшов до фіналу, де поступився в серії післяматчевих пенальті молдовському "Шерифу". Продовжиться третій міжсезонний збір "Харкова" до 23-го лютого.

Підготував Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ

Шахтар

Шахтар — Рапід (Бухарест, Румунія) — 2:1 (2:1).

Шахтар: Шуст, Ілсиньо, Чижов (Полянський, 46), Іщенко, Федецький (Хюбшман, 46), Гай, Дуляй (Фомін, 61), Фернандиньо (Кравченко, 54), Жадсон, Вілліан, Гладкий (Адріано, 46).

Голи: Фернандиньо (24 пен.), Жадсон (39, пен.) — Джалович (11).

Два дні тому "гірники" поступилися хорватському "Осієку", і не мали бажання вдруге поспіль зазнавати невдачі. Втім, як не дивно, матч розпочався з гострих атак румунської команди, яка значними силами кинулася на ворота Шуста. Щоб якось впоратися з натиском, Олександру Чижову навіть довелося порушити правила, за що він і отримав "гірчичника". Після цього гра, за великим рахунком, проходила на зустрічних курсах. Хорошу можливість розмочити румунські ворота мав Олександр Гладкий. Форвардові асистував Артем Федецький, але Олександр не зумів належним чином скористатися фланговим навісом і, неточно ударивши головою, послав його повз ворота. Гідною відповіддю на цей випад можна назвати забіг Джаловича в штрафний донеччан. Опинившись на мить без нагляду захисників "Шахтаря", він отримав пас і спокійнісінько "розстріляв" ворота Шуста — 0:1. Мабуть, цей епізод послужив імпульсом для "оранжево-чорних" і вони почали діяти ефективніше.

Результат не змусив чекати на себе. Щоб зупинити Жадсона, румунські оборонці не змогли придумати нічого кращого, ніж порушити правила. Призначений за цей фол пенальті майстерно реалізував Фернандиньо. Після цього тиск на ворота румунів став ще більшим і відчутнішим. Захист "Рапіда" був безсилий проти Вілліана, Жадсона, Федецького, Гая. Але створені голеві моменти так і залишалися моментами. Щоправда, на 39 хвилині черговий ривок Гая виявився результативним. Олексія збили в штрафному, і виконати вирок рефері довірили Жадсону. Бразилець був бездоганним — 2:1. Прекрасну можливість збільшити голевий відрив до перерви мав Олександр Гладкий. Але м'яч після його гарматного удару влучив в захисника "Рапіда".

На початку другого тайму темп гри помітно знизився. У великій мірі через те, що тренери команд значно оновили склади. Першу атаку спробували провести Луїс Адріано та Олексій Полянський, але бразилець не зміг належним чином "зачепитися" за м'яч і втратив його. В принципі, за другий тайм жодна з команд нічого небезпечного біля воріт противника не створила. Суперники обмінювалися контратаками, які до чогось серйозного не доходили. Удари у виконанні Кравченка та Жадсона зі штрафного особливого клопоту воротареві румунів не завдали. Одним словом, яскравими подіями другий тайм не був наповнений. У результаті молдовський арбітр зафіксував перемогу гірників — 2:1.

Підготував Михайло РЄЗНІК.

Офіційно

У "КАРПАТАХ" НОВИЙ ГЕНДИРЕКТОР

У керівництві ФК "Карпати" відбулися зміни. Новим генеральним директором клубу призначено Юрія Коротиша, який замінив на цій посаді Юрія Дячука-Ставицького.

Нагадаємо, що в жовтні минулого року спортивного директора ФК "Карпати" Юрія Дячука-Ставицького було призначено виконуючим обов'язки генерального директора, який замінив на цій посаді Олександра Єфремова. А нещодавно Юрій Михайлович, який упродовж багатьох років працював в ФК "Карпати", написав заяву на звільнення за власним бажанням, яка і була задоволена керівництвом львівського клубу.

Новий генеральний директор ФК "Карпати" 56-річний Юрій Коротиш до цього тривалий час працював керівником служби спортивних споруд львівського клубу.

Юрій НАЗАРКЕВИЧ.

Металіст

Андрій БЕРЕЗОВЧУК: МАРКЕВИЧА М'ЯКИМ БИ НЕ НАЗВАВ

Скориставшись паузою між зборами, пресслужба ФК "Металіст" проінтерв'ювала новачка команди, захисника Андрія Березовчука.

— Андрій, раніше ти ніколи не виступав в Кубку УЄФА. Які відчуття із цього приводу?

— Ніяких. Поки не вийшов на поле — відчуттів немає.

— Знайомий з італійським футболом? Стежив за "Сампдорією"?

— Звичайно, я стежив за чемпіонатом, але на "Сампдорію" особливої уваги не звертав. Зараз — інша справа.

— Тобі раніше доводилося грати за таким щільним графіком?

— Не доводилося. Але, думаю, ми впораємося, а тренери нас до цього оптимально підготують.

— У Еміратах був вперше?

— На зборах — так, а взагалі, раніше був тут на відпочинку.

— Різниця помітна?

— Між відпочинком і зборами? Так!

— Що сподобалося на зборах, що нового відкрив для себе?

— Цікавий режим тренувань. Ми постійно працювали з м'ячами, панував гарний настрій, тренування зовсім не стомлювали.

— Є щось загальне між Костовим і Маркевичем?

— Гра, можливо, схожа, адже обидва наставники віддають перевагу швидкому пасу. А ось підготовка, методика тренувань — відрізняються.

— Чи правда, що Костов — жорсткий тренер?

— Думаю, так. Маркевича я б м'яким теж не назвав, але його всі дуже поважають, він завжди бореться за справедливість і його рішення не викликають суперечок. Він ніколи не лається, завжди знаходить правильний підхід.

— З недавніх пір гравців "Металіста" стали викликати в збірну. Як думаєш, у тебе теж є шанси?

— Думаю, так. Кожен хоче грати в збірній, але для цього треба стабільно грати в клубі, показувати хороший рівень. Сподіваюся, мені вдасться цього досягти.

— Кого б ти назвав головним конкурентом "Металіста" в другій частині чемпіонату?

— Конкуренти ті ж самі, а найнебезпечніший — "Шахтар", якому нічого втрачати. Разом — 5 претендентів, решті команд, напевно, не вдасться ліквідувати відрив і втрутитися в боротьбу за медалі.

Підготував Олександр ОЗІРНИЙ.

Любомир ГАЛЬЧУК:

ПРОФЕСІЙНИЙ СПОРТ ДУЖЕ НЕПРОГНОЗОВАНИЙ І ПОВНИЙ ЗАГАДОК

Любомир Гальчук — один із найкращих футболістів "синьо-золотих левів". Однак через травму вимушено пропускає тренувальний збір. Переживши із своєю командою багато приємних миттєвостей, екс-капітан ФК "Львів" не полишає надій на швидке одужання і повернення до складу. Адже без нього неможливо уявити бойову одинадцятку львівського колективу. У грі він завжди врівноважений, а спілкуватися з ним одне задоволення.

— Тренування наближалося до завершення, — ***згадує Любомир Гальчук.*** — Дев'ятого грудня минулого року команда грала так званий спаринг. Ніщо не віщувало біди. І ось на рівному місці, коли мене ніхто не атакував під час удару, втрачаю орієнтир у просторі. Падаю і відчуваю пронизливий біль у гомілці. Підвестися уже не зміг. Все стало зрозумілим: перелом. Тож одразу поїхав до лікарні. Дякувати Богу, обійшлося без важких наслідків. Професор Чепель Любомир Федорович і лікар-травматолог Трохим Юрій Михайлович — справжні професіонали! Попрацювали на славу.

— Любомире, команда продовжує підготовку без свого бойового друга...

— Приємно чути, що я бойовий друг, але удвічі прикро, що опинився за "бортом" через банальну травму. Та я радий за команду, яка продовжує планомірну підготовку до сезону. Сподіваюся якомога швидше одужати й влитися у колектив, який для мене став уже рідним. Така неприємність могла трапитись з будь-ким. Очевидно, доля вирішила випробувати мене. Але головне, щоб партнери добре потренувалася, а у чемпіонаті демонстрували результативну гру і зберегли за клубом прописку у "вищці". Зараз лікуючись, не відчуваю себе самотнім: поруч кохана дружина Оленка. Та й тренери, і партнери, навіть з Туреччини, підтримують і підбадьорюють добрим словом. Так що на брак уваги не нарікаю.

— Як довго гоїтиметься нога?

— Перелом складний. Відповідно, нога вимагатиме спокою і довшого перебування під "охороною" гіпсу. Можливо, це триватиме півтора місяця. Більше буде відомо після контрольного рентгену, коли позбудуся гіпсу й розпочну ходити та готуватися до тренувань.

— Коли глядач побачить свого улюбленця на полі?

— Не випереджатиму події. Тож пропоную обійтися без прогнозів. Бо вони часто бувають хибними. Єдине, що можу сказати на сто відсотків: я робитиму усе від мене залежне, щоб якомога швидше стати повноправним гравцем команди. Безперечно, хочеться зіграти бодай кілька матчів, але чи це мені вдасться, не буду загадувати.

— Вільного часу тепер достатньо. Яким заняттям віддаєш перевагу?

— (*Сміється).* Активному відпочинку. За допомогою інтернету стежу за подіями в світі. А якщо серйозно: займаюся своєю улюбленою справою — олівцями малюю картини на вільні теми. Все залежить від натхнення і стану душі. Кожна із моїх картин додає наснаги в житті.

У дитинстві ходив на уроки малювання, а коли постав вибір — художнє ремесло чи гра у футбол, віддав перевагу спорту. Але, як бачите, не забуваю й про мистецтво.

— Палітру придбав?

— Наразі обходжуся без цього художнього атрибуту.

— Знаю, що ти ревно відносишся до власного фотоархіву...

— Це правда. Колекціонування вимагає особливої любові. Намагаюся зберегти кожне фото, яке потрапляє до моєї колекції. Приємно згадувати минуле. До речі, без любові жодна людина нездатна на хороші вчинки. І я у цьому неодноразово переконувався. Намагаюся пізнавати світ всебічно.

— Любомире, тепер футболісти дедалі більше віддають перевагу не стільки відданості команді, за яку виступають, а дбають про особисту вигоду...

— Болюче питання, на яке не можливо дати однозначну відповідь. Хоча й справді знаходяться люди, які воліють "швидко відкусити жирний шмат" і не перевантажують себе важкою роботою. Таких індивідуумів, що "косять" швидко, вираховують не тільки керівники клубів, але й партнери. Їх достатньо і у спорті, і у суспільстві. Але про їхнє існування дізнаємося значно пізніше, тоді, коли вони уже свою справу зробили. Та ті, хто понад усе цінує себе і своїх колег по команді, до такого рівня ніколи не опустяться. Я, виходячи на поле, не уявляю собі, що можна зіграти не на повну силу, бо не навчений байдикувати. У спорті це недопустимо!

— Зараз команда готується до сезону без свого найдосвідченішого гравця...

— Маєте на увазі Ващука?

— Саме так!

— Із Владиславом інша ситуація. Це справді великий футболіст. Він виступав на високому рівні. Навіть у півфіналі Ліги чемпіонів та й на чемпіонаті світу багато досяг. У нього одного більше матчів, як у нашої команди разом взятої. З такими футболістами легко в бою. На мою думку, він би нам навесні не завадив. Та поки що Влад ще не сказав про своє остаточне рішення. Тож є надія, що він ще з нами зіграє...

— Не всі знають, що ти у іграх проти донецького "Шахтаря" маєш додатний баланс...

— Так розпорядилася моя спортивна доля. Є три перемоги і одна невдача. Свого часу я двічі у складі луцької "Волині" переграв гірників і один раз ми на львівській "Україні" здолали "Шахтар". Хоча мій внесок до цієї перемоги дуже скромний, все одно приємно, коли твоя команда перемагає такого іменитого суперника. Хотілося б вірити, що "Шахтар" — моя команда, але 0:2 з Донецька досі не дає мені спокою.

— У матчі-відповіді на "Олімпійському" гірники взяли неприступну гору малою кров'ю...

— Ми діяли надійно від оборони до середини другого тайму. А коли стало — 0:2, перестали відбиватись і перебрали на себе права господарів. Однак ми не зуміли довести справу бодай до нічиєї. Було близько, але ніхто не забив...

— Ти часто виводив з капітанською пов'язкою партнерів на гру, але в основі перші два матчі "просидів" на лаві запасних. Мабуть, було ніяково?

— Не те слово. Я був шокований. Так само й мої рідні. До речі, дідусь навіть хотів телефонувати тренеру, щоб запитати у Степана Федоровича, чому це я не граю в основі. Усі дивувалися: "Що сталося?" Але у мене не було відповіді. Тренери так вирішили, тож я підкорився їхньому вибору. Я не тримаю образи. Професіональний спорт дуже непрогнозований і повний загадок.

— Осіння частина — це максимум у виконанні гравців ФК "Львів"?

— Виявляється, що так. Хоча ніхто такого результату від нас не очікував. Та, попри усе, я не допускаю думки, що ФК "Львів" понизиться у класі. Уже тепер ми повинні згуртуватися і довести, що ми сильні. Адже перед грою із "Шахтарем" усі так налаштувалися, що ми нікого не боялися і були переконані у перемозі. Я впевнений, що у спорті не можна жити однією, нехай і найяскравішою, перемогою. Бо, як виявилось, цей матч когось "підняв" дуже високо, але не всі це зрозуміли. Тому після ейфорійної перемоги над лідером, у Маріуполі ми зазнали болючої поразки від суперника, який не сильніший за нас. "Іллічівець" показав нам, що трапляється із тими, хто себе підносить до небес. Далі були два різні матчі із "Дніпром" та з "Металістом". Дніпрян ми повинні були перемагати, а харків'яни, я вважаю, з нами щасливо здобули по одному очку. Якби удар Федорчука на останній хвилині матчу був влучнішим, перемога була б за ФК "Львів". Так само із "Ворсклою": вдома не пропустили, але й не забили. А далі зовсім стало невесело. Практично нікому не поступаючись у класі, програємо поспіль п'ять матчів із різницею в один, два м'ячі.

— Відповідальний за результат тренер. І, як наслідок, відбулася зміна...

— Я б так не сказав. За результат відповідальний не лише наставник, але уся команда. Тренер дає настанови до гри, а на полі все залежить від футболістів. Результату не було, і що робити далі? Тож керівництво клубу, у пошуках виходу із складної ситуації, запросило до команди нових тренерів. На місця Степана Юрчишина і Михайла Калити прийшли молоді наставники Сергій Ковалець і Юрій Беньо. Результативність і очковий доробок покращилися. Гра стала видовищнішою. Однак команда й надалі продовжує перебувати у небезпечній зоні.

— Твій найкращий матч у прем'єр-лізі...

— Мабуть, київський поєдинок проти "Динамо". Хоча ми й поступилися, але якби арбітр зустрічі був об'єктивнішим, а партнери активнішими у нападі, можна було б поборотися навіть за перемогу. Тоді я відіграв усі 90 хвилин і фактично без помилок.

— ... а гірший?

— Та що про нього згадувати? Таких "подій", як з "Таврією" — не забути. Тож у подальшому нехай Бог оберігає від такого.

— Серед футболістів панує мода колекціонувати футболки суперників. Після матчу із "Динамо" ти здобув "трофей" Милевського?

— Приємно отримати футболку від суперника, якого ти опікав. Вважаю, що проти Артема зіграв добре і не дав йому "розвернутися" у нашому штрафному майданчику. Сподіваюся, що й для нього моя майка така ж цінна. А ще я колекціоную шалики футбольних клубів.

— У твоїй кар'єрі було чимало тренерів. Усіх пам'ятаєш?

— Аякже! Богдан Володимирович Гелевич був першим. Далі футболу мене вчили титулованіші тренери. Та я кожного із своїх наставників шаную й поважаю однаково. Знаєте, людей, які тебе чогось доброго навчили, не можна забувати.

— Із Кварцяним у Луцьку було цікаво чи весело?

— Одне без другого не може обійтися. Різне про нього говорять, але Віталій Володимирович — унікальна людина і хороший тренер. Він сам говорить, що його переповнюють емоції і йому необхідно випускати пару. Я досі не проти проходити передсезонну підготовку під його керівництвом. Так, на тренуваннях Кварцяного важко, зате гарт, здобутий під час занять, дає можливість виступати гравцеві у змаганнях цілий рік. Хто цього не розуміє, той потім плаче. Принагідно скажу, що коли я перейшов із Луцька у Стрий, то моя витривалість була на порядок вищою, ніж у моїх нових партнерів.

— Тренерський дует Ковалець — Беньо змінили мікроклімат у команді?

— Вважаю, що так. Адже між нами стало більше довіри й поваги одне до одного. З'явилася командна дисципліна і порядок. Ніхто на нікого не підвищує голос. Один одного намагаємося підтримувати, а це вже клас і рівень культури. Знаєте, у спорті на помилках, навіть власних, треба вчитися. Ми максимально налаштовуємось на кожен матч. Однак не завжди за нами був успіх. Та ми й самі розуміємо, що нам багато чого бракує, у першу чергу, зіграності. У цьому команда переконалася, коли ми на "Україні" приймали "Карпати". Ми намагаємось міняти побудову гри, але нам це не завжди вдається. Та я вірю у здорову й позитивну робочу обстановку нашого тренерського колективу і у своїх партнерів. Ми разом переможемо ще не раз. Тому вважаю, що наші невдачі тимчасові.

— Сергієві Ковальцю вдалося об'єднати команду навколо своїх тренерських ідей?

— Думаю, що так. Хоча й не все є досконало. Однак хлопці наполегливо працюють. Тому я переконаний, що з весни наша команда досягатиме успішніших результатів.

— Як ти гадаєш, чи усі новобранці виправдали покладені на них сподівання?

— Якщо маємо такий невтішний результат — то відповідь негативна. Команда, що виборювала путівку до прем'єр-ліги, була змучена, але, на мою думку, дружніша. Натомість кожен із запрошених гравців повинен був нас бодай чимось переважати, тим самим довести, що заслуговує на місце в основі. Ващук прийшов із надією нам допомогти, але зазнав ушкодження і вибув аж на шість турів. І він теж не завжди був готовим "на усі сто". Решта хлопців теж не змогла знайти себе у нашому львівському середовищі. Ось вам і відповідь, чому вони не стали рушійною силою. Команда виходила на поле, але, як виявляється, між нами не існувало взаєморозуміння. Відповідно, не було належної футбольної злості. Звідси й результат.

— ФК "Львів" у чемпіонаті забагато пропускав. Відчуваєш у цьому свою провину?

— Про "Таврію" ми уже згадували. Але якщо команда пропускає бодай один м'яч, це означає, що кожен із партнерів у цьому епізоді недопрацював. Поза тим, я не звик кивати пальцем у чужий бік. Тому над своїми помилками працюю. Добре, що маю поруч таких близьких людей, котрі усе розставляють по поличках.

— Нещодавно Мар'ян Марущак сказав, що для нього клуб наче сім'я. А для тебе?

— Погоджуюся із досвідченим колегою. Однак для мене дуже вагоме місце займає моя сім'я, рідний дім і найближча родина. Команда — це вже інше, але не менш цінне.

— Чим для тебе став ФК "Львів"?

— Рідним колективом і другим домом.

— Ти вихованець надвірнянського футболу, а спортивну кар'єру пов'язав зі Львовом...

— Коли я тільки розпочинав займатися футболом, міг потрапити до Львова в УФК. Однак тоді батьки не погодились на переїзд, і я залишився у Надвірній. Але те, що мало відбутися — відбулося дещо пізніше. Доля таки керує нами.

— З ким би із відомих спортсменів хотів би зустрітися?

— У першу чергу із братами Кличками. Обидва — феноменальні особистості!

— Твій життєрадісний характер сприяє тому, що усе невтішне ти забуваєш...

— У житті важлива усмішка. Але на світ треба дивитися реально і не вимагати більше, ніж є. Значно важливіше дарувати оточуючим хороший настрій і не звертати уваги на невдачі. Бо вони тимчасові. Життя, за будь-яких обставин, продовжується. Треба думати про майбутнє.

— Мрії на 2009 рік?

— Собі — якнайшвидше відновитися і влитися у колектив. Команді — залишитись у прем'єр-лізі. А на майбутнє не полишаю надії зіграти у складі національної команди України.

Олександр ПАУК.

Репортаж

В'ячеслав ПОДА: САВЧЕНКО НЕ ВЗЯВ ЗА КЛУБ ЖОДНОЇ КОПІЙКИ

Перший фахівець, з яким випало поспілкуватися і дещо пролити світла на ситуацію, виявився представник ще попереднього керівництва клубу, заступник генерального директора ФК "Десна-Партнер" В'ячеслав ПОДА.

У минулому „номер" „УФ" ми вже повідомляли читачів про те, що тривав процес переговорів щодо передачі прав і обов'язків на участь у змаганнях першості першої ліги від "Десни-Партнер" до приватного підприємства "Десна". Отож, перше запитання з яким ми звернулися до представника керівництва "Десни-Партнера", чи є акт правонаступництва фактом, що відбувся?

— Ми підтверджуємо факт укладення договору про передачу прав і зобов'язань на участь у змаганнях між ФК "Десна-Партнер" та ПП "Десна", власником якого є Коротков Валерій Олександрович. Переговори пройшли успішно. Упродовж кількох хвилин договір був підписаний. Договір був підписаний у точно тій же редакції, яка була надана робочій групі більш ніж два місяці тому.

У деяких коментарях та публікаціях ми читаємо, що керівництво "Десни-Партнера" затягувало процес передачі. Були направлені листи в ФФУ і ПФЛ за підписом мера міста Олександра Соколова з проханням сприяти пришвидшенню процесу передачі клубу від одного власника іншому. Можу з відвертістю запевнити, що затягування процесу не було. 27.01.2009 р. до нас надійшов лист з визначенням підприємства, яке прийматиме на себе права, і вже в перших числах лютого нам був наданий лист ПП "Десна" також з проханням пришвидшити процес передачі клубу. П'ятого чи шостого лютого направлено вищезгаданий лист Соколова в ФФУ і ПФЛ, а вже дев'ятого лютого договір був підписаний. Тож у переговори ми вступили у п'ятницю, з юристами та приватним підприємством "Десна". У неділю ввечері, 8 лютого, ми отримали побажання змін та доповнень у договір, а в понеділок, 9 лютого, в другій половині дня ми договір підписали.

— Назвіть найбільш болючий момент передачі клубу.

— Усіх гравців нам зберегти не вдалося. З інвестором визначилися в кінці січня.

— А позитивний?

— Можу запевнити, що боргів немає ані перед гравцями, ані перед ПФЛ, ані перед ФФУ.

— Скільки гравців зараз на контракті з "Десною"?

— Ми передали контракти дев'ятьох гравців, які не виявили бажання достроково розірвати угоди з клубом. Їх із задоволенням прийняв новий власник на тих же умовах, що й були.

Я відкрито заявляю, що ті футболісти, які отримали статус вільних агентів, власноруч підтвердили те, що боргів перед ними немає. З тими гравцями, які на контракті, на момент передачі клубу усі розрахунки проведені. Усі чутки, що перед гравцями є якісь заборгованості по зарплаті — безпідставні.

— Бізнесменом Савченком було вкладено в клуб немало сил і фінансів. "Десна" справді дісталася місту безкоштовно чи все-таки між Савченком та Коротковим була якась джентльменська домовленість, скріплена матеріальною компенсацією?

— Я можу із впевненістю заявити, що якщо було сказано "а", то треба говорити й "б". Під "подарунком" мається на увазі передача задарма, тож на цих принципах і пройшов увесь процес. Жодної копійки Савченко за свій „подарунок" не отримав. Таке припущення виключають листи Олександра Соколова і самі переговори. Якби Савченко вирішив продати клуб Валерію Короткову, то ми спокійно обійшлися б і без міської влади. Оскільки основний акцент ми робили на тому, що чернігівський футбол, в першу чергу — для Чернігова, то й трималися позиції, що ним мають опікуватися чернігівчани. Тобто, що фінансування йтиме за рахунок бюджету й інвесторів, які знаходяться в Чернігові. Але міська влада чомусь вирішила, що клуб потрібно віддати представнику іншого регіону. Савченко з Коротковим при підписанні договору не бачилися. І грошей нам при підписанні не передавали.

— Олексій Юрійович ще повернеться у футбол?

— Він сам про це сказав: коли у футболі будуть чесні правила гри.

Олексій КОМАРОВСЬКИЙ.
(Спеціальний кореспондент "Українського футболу").

м. Чернігів.

ЧЕРНІГІВСЬКИЙ ВОЯЖ. ЧАСТИНА ПЕРША. ПОЗИЦІЯ "ПАРТНЕРІВ"

Ми продовжуємо тему вояжу до берегів Десни, аби безпосередньо розібратися, в якому стані знаходиться чернігівська однойменна команда.

Кореспондент "Українського футболу" розпочав свою роботу з головного, стратегічно важливого пункту — базування клубу, що на стадіоні імені Юрія Гагаріна.

Місцеві вболівальники та тренери, яких ваш покірний слуга пам'ятає ще з часів досавченкової "Десни", що опинилися на території стадіону (чи то прогулювалися, чи цілеспрямовано прийшли у справах клубних), залюбки почали розповідати про епоху правління Олексія Савченка на посаді президента чернігівського клубу; про процес передачі клубу від одного власника іншому. Розповідали гаряче, з охотою, проте все ж розібратися достеменно, "хто правий, хто винен", все ж таки відчуженій людині, а тим більше не чернігівчанину, виявилося не зовсім легко.

Шляхом коментарів офіційних осіб та власних спостережень кореспондент спробує розкрити читачам картину того, що відбувається з клубом і командою, представника деснянського краю.

ОЦІНКА. ДУНЕЦЬ. І ПОВНИЙ КАПЕЦЬ.

Після бесіди з представником "Десни-Партнера" ваш покірний слуга вирушив на зустріч з представниками ПФЛ та ФФУ, які на той час вже завершували перевірку атестації клубу.

ЗНАЙШЛИ АЖ У ШВЕЦІЇ

В офісі нового керівництва клубу кореспондент "УФ" мав можливість поспілкуватися з фахівцем, якого саме "сватали" в "Десну" — Михайлом Дунцем. Забігаючи наперед, зазначимо, що керівництво чернігівського клубу вже призначило Михайла Михайловича наставником команди. Михайло Михайлович про переговори говорив неохоче, потім, щоправда, розговорився. Дев'ять гравців на контракті, та й то не з основи — підґрунтя, з яким не дуже розженешся, а тому перше завдання — укомплектувати команду. Найголовнішим аспектом для тренера стануть фінансові гарантії — не собі в кишеню, а на придбання гравців. "Апетити футболістів "Десни" періоду Савченка, як я зрозумів, чималенькі. У "Кримтеплиці", де, здається, є все — база, стадіон, поля, — і то менші зарплати", — повідомив тренер.

Знайшов Михайла Дунця "бойовий товариш" по "Вересу" Валерій Коротков телефоном аж у Швеції, де фахівець відпочивав. "Коротков по рівненській команді знав мене, Носова, Фоменка, Колотова. Декого вже й немає в живих. Тому й звернувся Валерій Олександрович до мене", — зауважив Дунець. А ще зацікавила фахівця пропозиція тим, що Коротков дуже амбітна людина. "Просто, аби грати без завдань він би не покликав".

ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ

На представників робочої групи чекали. Які ж висновки чи вирок дадуть вони чернігівському клубу? Посилаючись на конфіденційність, у коментарі представники футбольної влади відмовили. Багатослівним (відносно) був, як завжди, інспектор першої ліги ПФЛ Валерій Баглай.

— Команда жити буде. Про яке зняття зі змагань може йти мова, якщо в кінці лютого заплановані навчально-тренувальні збори?

ВИПАДКОВИЙ ГРАВЕЦЬ

Поле стадіону "Юність" ще не розчищене, на газоні лежить підталий сніг... Поруч проходить гравець в екіпіровці "Десни".

— Команда вже почала тренування?

— Немає команди взагалі.

— А коли буде?

— Нічого не відомо. Повні сутінки.

Волинь

ПИЩУР ЗАЛИШАЄТЬСЯ

Минулого вівторка "Волинь" провела перший спаринг на другому етапі підготовки до сезону. Суперником лучан виступила досить відома несподіваними результатами в протистояннях з прем'єр-лігівими колективами команда вільних агентів "Гермес". Матч видався досить бойовим — гравці суперника, декількох з яких переглядав Віталій Кварцяний, були більш мотивовані й намагалися нічим не поступатися волинянам. Саме "Гермесу" й вдалося відкрити рахунок у матчі. На 26-й хвилині, після невдалого виносу м'яча з карного волинян, шкіряний потрапив до опонентів і з відскоку влетів у ворота. "Волинь" зрівняла рахунок досить швидко — вже на 35-й хвилині Кінаш у карному обіграв трьох захисників і чітким ударом у дальній кут з лівої відновив рівновагу. Після перерви гра проходила на рівних, але за вісімнадцять хвилин до завершення матчу хтось із гермесівців завдав потужного удару з-за меж штрафного майданчика, й м'яч, рикошетом від ноги захисника волинян, влетів у дальній кут воріт Семченка.

У звітному поєдинку лучани виступали таким складом: Неділько (Семченко, 46; Гаврилов, 72), Ковальчук, Полянський, Карковський, Лопес (Гущин, 84), Дручик, Кінаш, Павлов (Жук, 51), Лісовий (Рурич, 34; Чорномаз, 58; Рубцов, 72), Пищур (Власко, 57; Подригуля, 67; Марковець, 84), а також ще один потенційний новачок, якого на 63-й хвилині замінив Павло Циркуненко.

Наступний спаринг "Волинь" проведе в п'ятницю 13 лютого проти друголігового "Арсеналу" з Білої Церкви.

Тим часом, нападник "Волині" та й найкращий бомбардир минулого сезону Олександр Пищур приєднався до команди і вже встиг провести 57 спарингів з "Гермесом". Нагадаємо, що протягом останнього місяця форвард перебував на перегляді в складі запорізького "Металурга", з котрим пройшов тренувальний збір в Іспанії. Проте керівництво запорізького клубу вирішило зупинити свій вибір на інших виконавцях, тому Олександр залишається у "Волині".

Микола ГАВРИЛЮК.

Ігросервіс

НІЧИЯ В БАГНЮЦІ

ФК "Ігросервіс" провів контрольний поєдинок із молодіжним складом "Шахтаря" з Донецька. Матч пройшов у Ялті, де гірники готуються до сезону, розташувавшись у фешенебельному кримському готелі"Ореанда".

Перед поєдинком у місті-курорті пройшли дощі, що значно ускладнило дії футболістів. Особливо цей факт позначився на технічних гравцях, яких в обох командах достатньо.

ФК "Ігросервіс": Лавренюк (Лазарчук, 77), Агарин (Ветренников, 71), Чернік (Березовський, 79), Мартинов (Грачов, 89), Скидан (Погорельцев, 51), Волков (Станіслав, 71), Бондарчук (Бобух, 78), Олійник (Ібрагимов, 61; Прошенко, 87), Колесник (Мазуренко, 51), Якименко (Сичов, 83), Ілляшов (Сивуха, 51).

"Шахтар": Базилевич (Тетенко, 46), Микицей (Гричишкін, 46), Бутко, Імереков (Голіков, 46), Клименко, Ковальов (Лебедь, 46), Федотов (Кутасевич, 46), Чайковський (Колобов, 46), Ілюк (Нехтін, 46), Виценець, Картушов (Овчинников, 46).

Зустріч розпочалася зі шквалу атак. Вже в дебюті суперники мали по декілька хороших моментів, щоб засмутити стражів воріт. До речі, в команді з Донбасу в першому таймі у воротах стояв кримчанин В'ячеслав Базилевич, якого справедливо вважають одним з найкращих голкіперів країни в цій віковій категорії. Так от, саме В'ячеслав кілька разів виручав своїх партнерів після ударів Колесника, Ілляшова та Бондарчука. Найреальніший шанс не використав Бондарчук.

Втім, вже на 24-й хвилині рахунок був відкритий. Вихованець "Шахтаря" Ярослав Скидан, який близький до підписання контракту з клубом зі столиці Криму, зробив рейд правою бровкою, увірвався до штрафного, де його й уклали на брудну траву — з порушенням правил. Арбітр Юрій Волков вказав на "позначку". Виконати вирок узявся досвідчений Олексій Якименко — 1:0.

Майже відразу ж південці повинні були закріпити перевагу в рахунку, але не вистачило точності Андрію Ілляшову. Тут слід сказати, що молодь під маркою "Шахтаря" оговталася. Позначилася футбольна наука, яку футболістам викладають Валерій Яремченко, Геннадій Орбу, Олег Матвеєв і Борис Білошапка (колишній прекрасний голкіпер "Таврії"). Під кінець першого тайму гірники відігралися. Чернік сфолив і номінальні гості отримали право на "стандарт". Удар у Ковальова вийшов сильним, м'яч, зачепивши когось, опинився в сітці — нічия.

У перерві обидві команди отримали необхідні вказівки. Наставники зробили багато замін. Проте, як ми вже відзначали, поле, що стало городом, лише заважало конструктивним діям. Суперники старалися щосили. Молодь Яремченка багато й активно пресингувала. Зріліші футболісти Шевченка виконували багато чорнової роботи, сподіваючись на голеве чуття Сивухи, Мартинова, Мазуренка та Якименка. Та все ж вперед вийшли гості півострова. Цього разу м'яч не встиг вибити з небезпечної зони Чернік, а Федотов спрямував його до воріт, в які лише хвилину тому став Лазарчук.

Зібравши всі сили, ФК "Ігросервіс" пішов на штурм. У цей момент подумалося, що клуб із Сімферополя буквально рознесе своїх опонентів. Але зробити маленьке футбольне диво довелося лише Олексію Мазуренкові. Новачок команди продовжив атаку, почату Ігорем Станіславом і Володимиром Мартиновим, — 2:2.

Після матчу наставник ФК "Ігросервіс" підкреслив, що клуб готовий вже підписати контракти з декількома футболістами. Зараз команда продовжить працювати в режимі двох тренувальних занять. А після вихідних колектив готуватиметься в Євпаторії. У рамках зборів будуть проведені й контрольні поєдинки.

Павло МОРОЗОВ.

ІРЛАНДСЬКА МАСТЬ ГІРНИКІВ

«Уайт Харт Лейн»,по-нашому — «Стежка Білого Оленя».

"Тоттенхем" ніколи не вважався грандом англійського футболу, але завжди прагнув ним стати. Проблема полягала виключно в тім, що в Лондоні майже завжди знаходився хтось сильніший. У "Тоттенхема" завжди були гроші, але чомусь завжди так ставалося, що ними ніхто не міг з розумом розпорядитися. Ось і виходить команда на кожен новий сезон з новими наполеонівськими планами і з черговим успіхом провалює ці плани. І не зрозуміло, чого команді не вистачає для того, щоб принаймні, боротися за зону Ліги чемпіонів. Замість того "шпори" витрачають мільйони і борються за збереження прописки на наступний рік, щоб в ньому знову кинути виклик всім і вся і знову змушувати червоніти від сорому своїх вболівальників. Але враження про безхарактерність "Тоттенхема" доволі оманливе — це дуже сильна команда, якій до снаги пройти "Шахтар", але, безперечно, фаворитом у цьому протистоянні виступають гірники.

ЦИФРИ І ФАКТИ

— У 1901 році "Тоттенхем" виграв Кубок Англії, ще не входивши у футбольну лігу.

— У 1988 році Пол Гаскойн став першим футболістом, який відправив м'яч до воріт суперника, граючи лише в одній бутсі, — гол у ворота "Арсенала".

— У 1885 році клуб змінив назву з Hotspur FC на Tottenham Hotspur, оскільки в той час у Лондоні була ще одна команда під назвою London Hotspur, що дуже заважало роботі пошти, яка весь час плутала кореспонденцію команд.

— Хоча емблемою "Тоттенхема" є півник, на початку століття справжнім талісманом команди був папуга, привезений у 1909 році з турне по Аргентині.

— 7 лютого 1993 року "Тоттенхем" програвав домашній матч "Саутгемптону" з рахунком 0:1, але зумів забити чотири м'ячі за чотири хвилини 44 секунди, і виграв у результаті — 4:2.

— Цікава історія появи на світ клубу "Тоттенхем Хотспур". Він був заснований під звичайним вуличним ліхтарем, який колись стояв недалеко від того місця, де зараз розташовується домашня арена команди — стадіон Уайт Харт Лейн. Під час історичної зустрічі батьків-засновників в 1882 році й було придумано першу назву клубу — "Хотспур" — за прізвиськом героя трагедії Шекспіра "Король Генріх IV". І лише рік потому "шпори" додали до свого імені слово "Тоттенхем" — за назвою району Тоттенхем Маршс, де команда проводила свої перші матчі.

— Цікаво, що свій перший офіційно зареєстрований матч "Тоттенхем" провів з командою "Роял Арсенал", яка, щоправда, втративши частину своєї колишньої назви, й до цього дня залишається для "шпор" найзаклятішим ворогом. Матч, що увійшов до історії, відбувся в 1887 році і був перерваний за чверть години до закінчення за рахунку 2:1 на користь "Тоттенхема", через те що... надворі стало дуже темно!

— 14 трофеїв з 16 "шпори" добилися за другу половину століття, тобто з 1951 року. Великими успіхами за цей же період можуть похвалитися лише "Ліверпуль", "Манчестер Юнайтед" і "Арсенал". Проте, якщо дивитися на всі ці титуловані клуби з позиції "волі до перемоги" у фінальних матчах (Кубок Англії, Кубок англійської Ліги, єврокубки), "Тоттенхему" не буде рівних: у 18 фіналах — 14 перемог! І лише чотири невдачі, остання з яких відноситься вже до XXI століття: програно фінал Кубка ліги "Блекберна" в 2002 році. ККД фіналів їхніх вищеназваних великих опонентів в тих же кубкових турнірах явно нижче, і особливо невиразно з цієї позиції виглядає ненависний сусід "Тоттенхема" — "Арсенал". "Канонірі" програють практично кожен другий фінал.

— За вельми незначний період, з 1882 по 1889 роки, "шпори" неодноразово міняли свої кольори: темно-сині, синьо-білі, червоно-сині, коричнево-золоті. Поки, нарешті, не прийняли свій остаточний варіант — біло-сині, в яких виступають до цих пір.

— Великий девіз "біло-синіх" — "Участь — означає перемога!" (audere est facere) — дав збій. Бо в 1987 році для "Тоттенхема" настав чорний день (16 травня). У самому виході в фінал Кубка Англії вже криється безумовний успіх. Але тільки не для "Тоттенхема". У восьмому для себе фіналі Кубка Англії "шпори" вперше програли. Поступилися провінційному "Ковентрі Сіті" — 2:3, незважаючи на те, що вже на другій хвилині гри повели в рахунку.

"УАЙТ ХАРТ ЛЕЙН"

"Тоттенхем" вперше з'явився на "Уайт Харт Лейн" в 1899 році, коли це місце було зайняте братами Чаррінгтонами. Дана територія завжди славилася чудовими грунтовими умовами, і ще в 1890-х роках господар паба "Уайт Харт Паблік хаус", розташованого за адресою Ган Роад, 750, Джордж Беквів розпорядився висадити тут розсаду. Ця земля була орендована клубом у пивоварні Беквіва, і перше футбольне поле з'явилося там завдяки зусиллям службовців клубу під керівництвом Джона Овера. До цього клуб грав на полі в Асплінс Фарм, недалеко від Нортумберлендського парку. На цьому полі використовувалися переносні трибуни на 2500 глядачів. Їх і перенесли на нове поле в Уайт Харт Лейн. Офісні будівлі клубу, що раніше розташовувалися в 808-му будинку по Ган Роад, так само були перенесені до нового „місця проживання" "Тоттенхема".

Перша гра на нинішньому стадіоні відбулася 4 вересня 1899 року. Це був товариський матч з командою першого дивізіону "Ноттс Каунті". 5 000 уболівальників спостерігали за перемогою "шпор" з рахунком 4:1. Того ж дня клуб заробив 115 фунтів на вхідних квитках. А в наступну суботу відбувся і перший офіційний матч на новому полі. Це була гра Південної Ліги проти "Куїнз Парк Рейнджерс" і завершилася вона також перемогою господарів з рахунком 1:0. На гру прийшли вже 11 000 глядачів.

Упродовж подальших п'яти років стадіон розширився до 32 000 місць. А до 1906 року його місткість складала вже 40 000.

Вихід "Тоттенхема" в перший дивізіон сприяв розвитку стадіону. Перша гра у вищому світі англійського футболу на ньому пройшла 11 вересня 1909 року проти "Манчестер Юнайтед". Архітектор Арчібальд Літч відбудував новий стадіон, і до 1909 року він дозволяв 50 000 уболівальникам милуватися грою клубу. На той час стадіон остаточно отримав свою нинішню назву — Уайт Харт Лейн, хоча до цього його називали або Хай Роад Граунд, або Уайт Харт Граундз. Перемога в Кубку Англії в 1921 році й інвестиції, що пішли за нею, дозволили Літчу перебудувати стадіон до 58 000 місць (причому 40 000 з них були критими).

Той же самий Арчібальд Літч перебудовував стадіон і в 1934 році, коли знову відкритий Уайт Харт Лейн (відкриття було приурочене до матчу з "Астон Віллою" 22-го вересня) вміщав вже майже 80 000 глядачів.

У 1953 році були встановлені щогли освітлення, перереконструйовані в 1957 році. У 1961 і 1972 роках встановлювалися довершеніші системи освітлення ігрового поля.

Перебудови, що відбулися за цим, і модернізації стадіону (у 1980, 1982, 1989, 1992 і 1995 роках) істотно змінили його вигляд і технічне оснащення.

У березні 1995 року на південній трибуні був встановлений перший гігантський телевізійний екран Sony Jumbotron.

Місткість стадіону на той час складала 33 000 глядачів.. Остання перебудова почалася в 1996 році і закінчилася до кінця сезону 1997-98. В ході її був встановлений другий гігантський екран, і стадіон розширився до нинішньої місткості — 36 211 глядачів.

ЛЕГЕНДИ КЛУБУ

За довгу історію "Тоттенхема" його кольори захищали багато відомих футболістів.

Перш за все, необхідно згадати капітана лондонської команди зразка 60-х років минулого століття Дені Бленчфлауера. Під його керівництвом клуб провів найвдаліші сезони.

Коли говорять, що воротар — половина команди, то на думку спадає ім'я прекрасного вартового тоттенхемських воріт — Патріка Дженнінгса, який по праву вважається одним з найкращих голкіперів в історії британського футболу.

Всі пам'ятають і знають вічного бешкетника, людину-скандал — Пола Гаскойна, на прізвисько "Газза".

Почесне звання найкращого голеадора "шпор" носить Джиммі Грівз, який чимало забивав і у формі збірної Англії.

Засвітився у складі "Тоттенхе-

TOTTENHAM HOTSPUR FC

ФК "Тоттенхем Хотспур" (Лондон, Англія) засновано в 1882 році, а статус професіонального футбольного клубу він отримав в 1895 році.

Попередня назва: Hotspur FC.

Матчі проводять на стадіоні: White Hart Lane (м. Лондон)

Офіційний сайт: www.tottenhamhotspur.com

Прізвисько: "шпори" (Spurs).

Перша гра в лізі: 1 вересня 1908 року проти "Вульверхемптона". Перемога — 3:0.

Перша гра в кубку Англії: вересень 1894 р., проти "Уест Хертс" (1 раунд), Перемога — 3:2.

Перша гра в єврокубках: 13 вересня 1961 р., проти "Гурник Забже" (Польща). (Кубок чемпіонів). Поразка — 2:4.

Перший титул: 1900/01 — володар Кубка Англії

Найкрупніша перемога: 13:2 проти "Крю", 3 лютого 1960 р. (Кубок Англії).

Найкрупніша поразка: 0:8 від "Кельна", 22 липня 1995 р. (Кубок Інтертото).

ТРОФЕЇ І КУБКИ

Чемпіон Англії: 1950/51, 1960/61.

Кубок Англії: 1900/01, 1920/21, 1960/61, 1961/62, 1966/67, 1980/81, 1981/82, 1990/91.

Кубок Ліги: 1971, 1973, 1999, 2008.

Кубок УЄФА: 1971/72, 1983/84.

Харрі Реднап.

Лука Модрич.

ма” й один з ідолів англійських уболівальників — легендарний Гарі Лінекер.

Чемпіон світу 1978 року у складі аргентинської команди Освальдо Сезар Ордільєс, допоміг лондонському клубу виграти одну з головних європейських нагород “шпор” — Кубок УЄФА-1984.

Вражав усіх своєю результативністю Юрген Клінсманн, який одягав футболки клубів майже всіх країн великої футбольної п'ятірки.

У футболці “шпор” Клів Аллен забив більше сотні голів, а після закінчення кар'єри футболіста, він став тренувати “Тоттенхем”.

Гленн Ходдл провів в “Тоттенхемі” 566 матчів як гравець, і пізніше повернувся туди у якості тренера.

Статистика матчів “Тоттенхема” в єврокубках

Найбільша перемога: 9:0 над “Keflavik” 1-й раунд Кубка УЄФА сезону-1971/72.

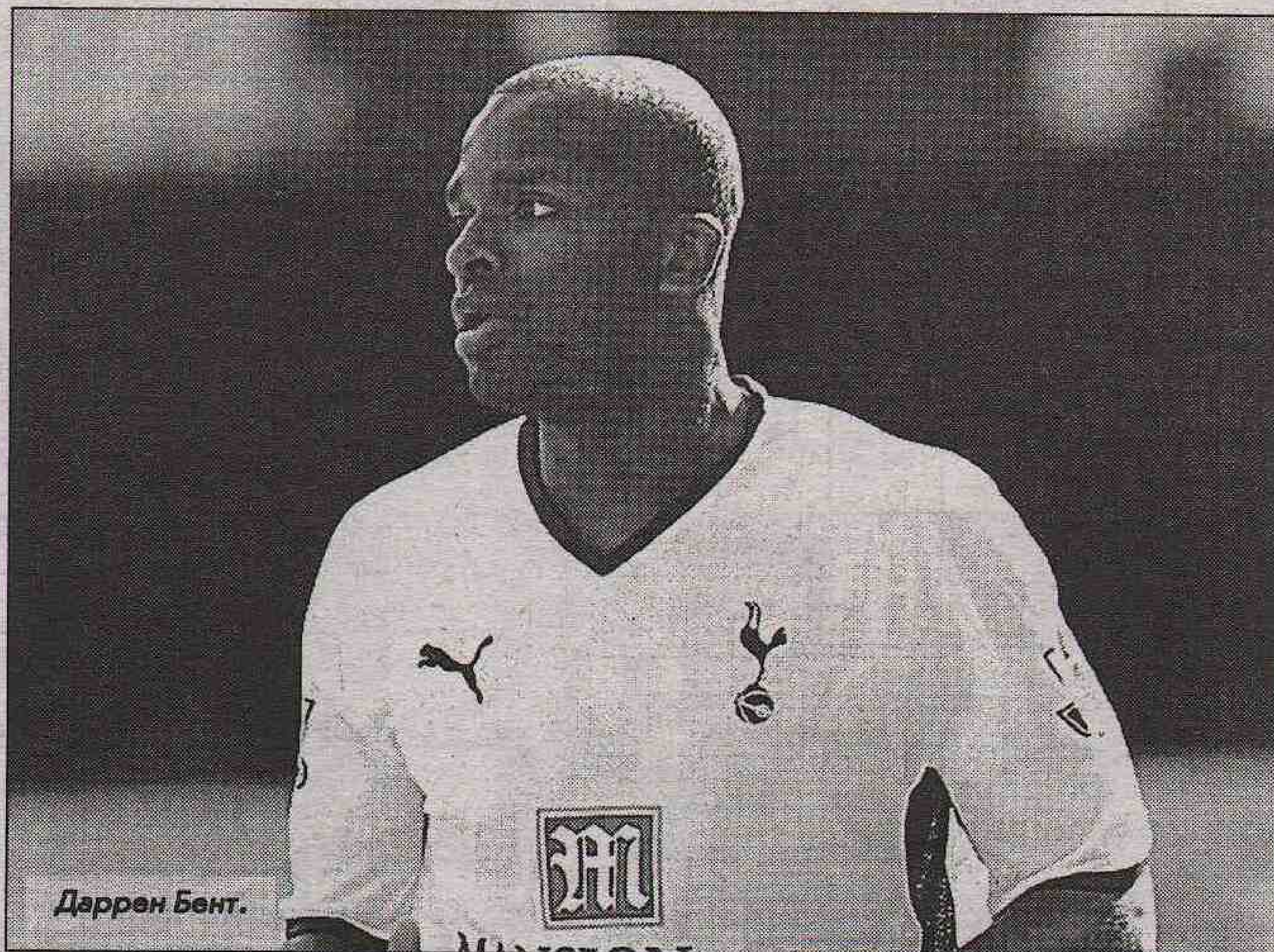
Найбільша виїзна перемога: 6:0 над “Drogheda United” 1-й раунд Кубка УЄФА сезону-1983/84.

Найбільша перемога на нейтральному полі: 5-1 над “Atletico Madrid” в фіналі Кубка володарів кубків сезону-1962/63.

Всього на 01.01.2008 “Тоттенхем” зіграв у єврокубках (без урахування Кубка Інтертото) 115 матчів, причому 70 разів клуб перемагав, 22 зіграв унічию і 23 рази програвав. Забив 253 гола і пропустив 106.

ВОРОТАРІ

От вам типовий “Тоттенхем”! Купили Ауреліо Гомеса, якого пів-Європи хотіло, який у своєму ПСВ і в чемпіонаті, і в єврокубках такі дива творив, що багатьом здавалося, що бразилець має бути основним в збірній Бразилії, та й у світовій першості Буффона потіснити. Коли його купив “Тоттенхем”, всім здалося, що він безболісно зможе замінити на останньому рубежі Пола Робінсона, який хоч і був колись основним у збірній Англії, але своїми ляпами вже дістав керівництво клубу. Але Гомес почав грати дуже блідо. Безумовно, він помиляється набагато рідше, ніж Робінсон, але ніякої впевненості за своїми спинами захисники лондонського клубу не відчували. Тому й придбали Карло Кудичіні з “Челсі”. Не скажеш, що це голкіпер зі світовим іменем, але ніколи в неприємних історіях замішаний не був, і навіть в воротах “Челсі” в свій час виглядав цілком боєздатним.

Даррен Бент.

1. Еурельо Гомес	15.02.81	Бразилія
23. Карло Кудичіні	06.09.73	Італія
30. Бен Елнуїк	01.01.87	Англія
31. Девід Баттон	27.02.89	Англія

ОБОРОНЦІ

Все гаразд з виконавцями в команди і в захисті. Головною особливістю цієї ланки є її молодість. Центр захисту — головний біль для нинішнього головного тренера “шпор” Харрі Реднаппа. Капітан команди Ледлі Кінг потенційно дуже сильний захисник, атлетичний, сильний у противоборствах та грі “на другому поверсі”. Але дуже часто Кінг проводить час у лазареті, так само, як і його головний партнер в захисті Джонатан Вудгейт. На флангах у найкращому вигляді грає француз Паскаль Шимбонда, який останнім часом більше свариться з керівництвом клубу щодо підвищення заробітної платні, ніж просто грає. З іншого краю відчайдушно працює хорват Ведран Чорлука, прогрес якого за останній рік може бути непомітним лише людям, які в футболі нічого не тямлять. Та й решта персоналій є цілком висококласними захисниками — той же швидкий і атлетичний Ассу-Екотто — основний у збірній Камеруна, а Рикарду Роша — у Португалії і т.д.

2. Алан Хаттон	30.11.84	Шотландія
3. Гарет Бейл	16.07.89	Уельс
11. Жилберто	25.04.76	Бразилія
16. Кріс Гантер	21.07.89	Уельс
20. Майкл Доусон	18.11.83	Англія
21. Паскаль Шимбонда	21.02.79	Франція
22. Ведран Чорлука	09.02.86	Хорватія
26. Ледлі Кінг	12.10.80	Англія
32. Бенуа Ассу-Екотто	24.03.84	Камерун
33. Рикарду Роша	03.10.78	Португалія
39. Джонатан Вудгейт	22.01.80	Англія

ПІВОБОРОНЦІ

Центр півзахисту “Тоттенхема” є чи не найсильнішим у Англії. Нехай цій ланці не завжди вистачає резерву, але основна четвірка сформована заздалегідь. Арон Леннон за своїм потенціалом уже давно переріс рівень клубу, але й надалі є його мотором, і якщо хлопець зростатиме так швидко й надалі, то “шпори” можуть зробити собі справжню зірку або продати цього футболіста за дуже солідні гроші, скажімо, в “Манчестер Сіті”. Джермейн Дженас на очах вболівальників уже давно, і його особливо представляти не потрібно — хлопець і в збірній пограв достатньо, і в Європі. Одним словом — гравець, здатний згодитися будь-якому європейському грандові. Дідьє Зокора закриває намертво всю опорну центральну вісь своєї команди. Це, мабуть, єдина людина, до якої взагалі немає жодних претензій. Чудовий опорний півоборонець, інша справа, що подекуди його старань не вистачає. Ось тоді на допомогу приходить Лука Модрич. Зараз за хорвата пропонують уже десятки мільйонів фунтів, але “шпори” тримають свого молодого смарагда на контракті і не мають ніякого бажання з ним розлучатися.

Ще б я звернув вашу увагу на Девіда Бентлі — вже хто здалеку може смачно вдарити, то це він. Дуже швидкий, моторний — недарма ж він має таке прізвище.

4. Дідьє Зокора	14.12.80	Кот д'Івуар
5. Девид Бентлі	27.08.84	Англія
6. Том Хаддлстоун	28.12.86	Англія
7. Арон Леннон	16.04.87	Англія
8. Джермейн Дженас	18.02.83	Англія
12. Вільсон Паласіос	29.07.84	Гондурас
14. Лука Модрич	09.09.85	Хорватія
19. Адель Таарабт	24.05.89	Франція
23. Кевін-Прінс Боатенг	06.03.87	Німеччина
24. Джемі О'Хара	25.09.86	Англія

НАПАДНИКИ

Підбірка нападників не викликає жодних хвилювань, особливо після того, як до команди знову повернувся Роббі Кін. Але це лише щодо чемпіонату, а в єврокубках і Кін, і той же Роман Павлюченко грають за інші клуби.

Здавалося, що після продажу Димітара Бербатова в “Тоттенхема” із забиванням голів будуть великі проблеми. Аж ні — доволі швидко акліматизувався в новому колективі Роман Павлюченко і вже навіть у ворота “Манчестера Юнайтед” забивав. Тримає в напрузі ворота суперників і Даррен Бент, який у всіх своїх клубах, як би вони не грали, забивав безліч м'ячів. Ось і зараз він є головним бомбардиром команди. Окрім цього, і пасом коротким володіє, а отже, може й асистувати. Джованні дос Сантос не є зовсім нападником, а скоріше — вінгером, але від цього екс-барселонець не перестає бути дуже небезпечним. Таким собі Овермарсом наших часів. Джермейн Дефо залишає більше сподівань. Він не основний у команді, проте в конкретно взятому матчі вистрілити може, недарма ж його до збірної Англії кличуть.

А Роббі Кіна представляти немає ніякого сенсу. Це просто зірка, якій не пощастило народитися не в Англії... Та й у лондонців, на відміну від українців, сезон у розпалі. Зрозуміло, що на Європу пара форвардів Реднаппа буде Дефо — Бент. Саме тому в чемпіонаті він награє Павлюченка та Кіна, аби можна було варіювати складом.

Якщо б мене запитали, яка ланка “Тоттенхема” насправді сильніша, я б згадав про чудового тренера Харрі Реднаппа, який за що тільки в своєму житті не брався, все доводив до пуття. От і думайте тепер, Мирча Михайловичу, що робити, аби подолати цей лондонський бар'єр.

10. Даррен Бент	06.02.84	Англія
17. Джованні дос Сантос	11.05.89	Мексика
18. Фрезер Кемпбелл	13.09.87	Англія
25. Джермейн Дефо	07.10.82	Англія

Микита КРИЛОВ.

Карло Кудичіні.

СКАНВОРД №201. «ДНІПРО»-1995

Стадіон в Удіне
Фото 1
... чемпіонів
... "Неймеген"
Фото 1
Фото 2
Фото 3
Фото 4
Фото 2
Фото 3
Стадіон в Ейндховені
Труси
... Странд
Президент "Ліона"
Команда з Австрії
... ван Боммель
... Мпенза
Профі
Фото 4
Фінський клуб
Фото 5
Хавбек "Бохума"
... Ру
Фото 6
Фото 7
... Чжун Хван
... Херейде
Лі ... Ен
Хавбек зб. СРСР на ЧС-1986
Голкіпер
Оборонець "Бешикташа"
Фото 5
Тренер зб. Туреччини
Покер
Команда з Бельгії
Дует форвардів
Фото 8
Фото 6
Фото 7
Фото 8
Фото 9
Стадіон у Болтоні
Франц. клуб
Фото 9
Напад
"... Вілла"
Форвард "Ланса", грав проти "Динамо"
Винахідник єврокубків
... Макманаман
Фото 10
Гравець "Дніпра" 2000-х
Фото 11
Фото 10
Фото 11

Віктор ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Євро-2012

ГДАНСЬК ПРЕТЕНДУЄ НА ЖЕРЕБКУВАННЯ

Чергове польське місто виявило бажання провести жеребкування відбіркового турніру Євро-2012. Цього разу організатором шоу, яке відбудеться в лютому 2010 року, хоче стати прибалтійський Гданськ. Місцем проведення церемонії місцева влада пропонує зробити будівлю Польської Балтійської Філармонії. За їхніми словами, це відмінний варіант, оскільки Мекка музики відповідає всім вимогам, які висуває УЄФА.

Зал повинен вміщувати близько 1000 чоловік, бути облаштованим простором конференц-залом і технічними приміщеннями. Крім того, в приморського міста є перевага — в радіусі 1,5 кілометра від будівлі Філармонії 14 готелів, готових розмістити в себе дійових осіб жеребкування і гостей міста.

ПЛАН РЕКОНСТРУКЦІЇ — ЗАТВЕРДЖЕНО

Кабінет Міністрів своїм розпорядженням від 28 січня затвердив проект реконструкції аеродрому державного підприємства Міжнародний аеропорт Левів. Як повідомили УНІАН в прес-службі Міністерства транспорту і зв'язку, на сьогодні вже завершено процедуру оформлення цього розпорядження уряду відповідно до регламентних вимог.

Проект реконструкції розроблений Українським державним проектно-технологічним НДІ цивільної авіації "Украеропроект" і рекомендований до затвердження Центральною службою Укрдержбудекспертизи Мінрегіонстрою.

Загальна площа штучного покриття, яке підлягає реконструкції, складає близько 376,8 тис. кв. м, зокрема, 180,2 тис. кв. м штучної злітно-посадочної смуги, 59,6 тис. кв. м стернових доріжок і майже 137 тис. кв. м перонів.

В цілому на будівництво, відповідно до розпорядження, планується витратити 978,6 млн. грн., зокрема 647,4 млн. грн. на будівельно-монтажні роботи і 94,5 млн. грн. на устаткування, меблі й інвентар. Завершити будівництво планується, орієнтовно, за 24 місяці. Реконструкція аеропорту проводиться в рамках підготовки Львова до Євро-2012.

Футзал

ЗБІРНА УКРАЇНИ ПРОГРАЛА СЛОВАЧЧИНІ

Національна збірна України з футзалу поступилася в першому товариському матчі команді Словаччини. Ще один поєдинок команди зіграли вчора ввечері.

Словаччина — Україна — 4:2 (2:1).

Україна: Лисенко, Овсянников, Легчанов, Кондратюк, Якунін, Зам'ятин, Чуднов, Юнаков, Іванов, Чепорнюк, Рогачов, Стильченко

Голи: Барточек (5), Хачко (14, 22), Гаспарович (40) — Рогачов (5), Кондратюк (29).

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить чотири рази на тиждень (вівторок, середа, четвер, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України». Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.kiev.ua
Сайт:www.ukrainian-football.com

В.о. головного редактора Л. О. МАКСИМЕНКО
Черговий по номеру М. О. КРИЛОВ
Видрукувано з готових редакційних фотоформ.
Зам. 3025020.
Індекс 60994.

